

Mireia Mallorquí

## Experiències d'una actriu amb mala fortuna

No em vaig fer actriu per això. Jo somiava amb Hollywood, Los Angeles o Las Vegas i en una vida regalada, no en veure misèria i desesperació. Per aquest motiu vull rodar això. El meu psicòleg diu que serà positiu per a mi i que m'ajudarà a superar el trauma. Doncs endavant. Joan, no tallis aquesta part. Ha de sortir tot.

La feina que em va deixar amb una mica de trauma consistia en fer de narradora en un llargmetratge sobre les desgràcies al món. La primera part era sobre la situació a Gaza. Va ser horrible. A cada cantonada hi havia almenys cinc persones demanant almoïna. I quan donaves unes poques monedes a algú, la resta de gent se't tirava a sobre demanant-ne més per a ells i les seves famílies. Molts soldats em miraven malament, com si desaprovesin que una dona (i a més, jove i soltera) anés a treballar a llocs com aquell. Un dia, quan creuàvem en cotxe la frontera per anar a Palestina, un home va caure davant i el xofer el va atropellar sense miraments. "És normal que passi això", ens va dir, sense fer cas de les cares d'horror de l'equip de rodatge (jo inclosa). Un altre dia vam veure una dona llençant-se daltabaix de casa seva amb la seva filla. El seu altre fill ho va veure tot. El vaig voler consolar i li vaig preguntar per què creia que la seva mare s'havia suïcidat empenyent bé a la seva altra filla al mateix camí. Amb veu neutra, gairebé indiferent, el noi em va dir que la seva mare desaprojava que ell hagués entrat en una màfia i que l'hagués ofert a ella i a la seva germana al cap com a "regal". Quan vam marxar, estava convençuda que mai més veuria res igual. Com n'estava, d'equivocada.

El següent destí va ser Sierra Leone. Allà havíem de gravar els efectes de l'Ebola al país i als seus habitants. Quin malson, Déu meu! Ens vam posar els vestits de protecció i vam

Mireia Mallorquí

entrar a l'àrea restringida. Un cop dins, vam demanar als malalts si podíem gravar-los i que ens expliquessin el que estaven vivint perquè gent de tot el món pogués tenir consciència del que passava. Els nens ens van explicar que confiaven en els metges i que els curarien, però els adults que van acceptar parlar amb nosaltres ens van confessar, alguns amb els ulls enllagrimats, que sabien que els quedaven pocs mesos (o dies en alguns casos), que cada vegada es trobaven pitjor i que, fins i tot, tenien ganes de morir. El cas més impactant era el d'una dona sana que feia companyia al seu fill malalt. Ella no portava cap mena de protecció, de fet, no podia sortir del recinte reservat als malalts. Ens va explicar que el seu marit havia mort feia un any, també d'Ebola, i que ella i el seu fill havien estat en quarantena. Ella l'havia superat sense mostrar símptomes de malaltia, però el seu fill no havia tingut aquella sort. Ara li feia companyia, posant en risc la seva vida. "És tot el que em queda. Els meus pares han mort i el meu fill, el meu difunt marit i jo vivíem al carrer", em deia fora de càmera. El personal sanitari amb qui vam parlar estava desesperat, ja que no eren capaços de fer front al nombre de persones malaltes, i molts estaven considerant la possibilitat d'abandonar la feina. "És molt estressant", deia una infermera d'origen espanyol, "i el pitjor és veure morir el pobre malalt per a qui no has pogut fer res". Vaig sortir feta pols, però a l'avió vaig estar pensant en una cosa: gairebé tots els metges eren homes, mentre que en les infermeres no s'hi veia gairebé cap home. És més, els metges homes molts cops feien fer a les infermeres tota la feina, mentre que generalment ells només passaven de tant en tant a veure què tal estaven els malalts.

Em vaig animar quan em van dir el proper lloc on anàvem: Aràbia Saudita! Amb les seves esplèndides mesquites i els seus increïbles hotels de luxe, aquell sí seria un viatge memorable. Llàstima que no fos així. Vaig començar amb un ensurt brutal quan vaig

Mireia Mallorquí

sortir de l'aeroport corrent (em delia per aire fresc) i un parell de policies em van intentar detenir per no portar burca. Ells em parlaven enfadats i jo, sense entendre res, me n'apartava intentant fer-me entendre en anglès. Gràcies a Déu, el guia ens va veure ràpid i va aconseguir que només ens possessin una multa i una advertència. Aleshores vam tornar a entrar a l'aeroport i em vaig posar el burca amb l'ajuda del guia. Mentre em vestia amb aquella calorosa peça de roba, el guia em va advertir que mirés de no cridar l'atenció i que fes el paper de dona submisa. Espantada, vaig tornar a sortir i vaig intentar ser invisible mentre un ajudant del director demanava un taxi. A l'hotel, no em vaig poder treure el burca fins molt tard, quan gairebé tothom ja havia acabat de sopar (les dones eren servides les últimes). El servei d'habitacions no era el que jo esperava, i l'home que em va portar el sopar va intentar tocar-me més del necessari. Després d'aquella primera nit, vaig demanar a un dels càmeres amb qui més confiança tenia que estigués amb mi a l'habitació a l'hora del sopar. Afortunadament, no havíem de gravar gran cosa, i en cinc dies vam marxar. Bé, de fet, no vam poder gravar res, ja que la idea era que les dones ens expliquessin com vivien i si es sentien oprimides, però cap va accedir a ser gravada per por a les represàlies per part dels marits i els pares, de manera que ens vam conformar amb unes escenes on apareixia jo (o el meu burca, millor dit) explicant la meva experiència. El que em va deixar amb més mal gust de boca, però, no va ser l'intent de tocament o el fet que quasi m'arresten, sinó el fet de veure que la submissió d'algunes dones arribava fins al punt de no reaccionar quan veien que el seu marit les pegava.

Finalment, vam tornar a Europa per gravar el darrer i probablement el més conegut dels problemes mundials: els refugiats dels camps de refugiats grecs. La situació em recordava una mica a la de l'Ebola a Sierra Leone però, per algun motiu, el que veia a

Mireia Mallorquí

Grècia m'afectava més. Ara que hi reflexiono, me n'adono que és perquè Sierra Leone és un país de "negrets pobres", mentre que Grècia està a tocar de casa meva, a Barcelona. Bé, en els camps de Grècia no vaig veure res que no m'imaginés, però em va cridar l'atenció que les noies anessin sempre en grups de tres o quatre i que es posessin nervioses si estaven soles. Vaig preguntar a una que em feia la bugada al costat de la seva mare. Ella em va mirar amb incredulitat i, amb un deix de resignació, em va parlar de la freqüència de violacions que es produïen. "Jo vaig néixer aquí, però no sé qui és el meu pare. La meva mare va ser violada i no em deixa anar sola. I com jo, hi ha molta més gent així: ignoren qui és el seu pare perquè les seves mares van ser violades", em va explicar. Em va dir, també, que molts violadors eren personal del camp, no pas refugiats, com es volia fer creure.

Quan vaig tornar a casa, em vaig recloure al meu pis i m'hi vaig passar dos dies sense sortir-ne. Els meus pares, preocupats, em van anar a veure i em van trobar en plena depressió. Van ser ells qui em van portar al psicòleg, que va ser qui em va proposar de gravar aquest monòleg i emetre'l. Segons ell, això equival a treure de dins els meus mals i mostrar-los a tothom sense vergonya. Diu que em farà sentir millor. A veure si és així.

Joan, això tampoc ho tallis.